

Έκκληση στη Δύση να στηρίξει το Ισραήλ όχι μόνον να αμυνθεί, αλλά και να επικρατήσει στην αναμέτρησή του με τη Χεζμπολάχ και το Ιράν, ώστε να πνεύσει επιτέλους αέρας ελευθερίας στη Μέση Ανατολή απευθύνει ο Γάλλος στοχαστής και συγγραφέας Μπερνάρ Ανρί Λεβί με άρθρο του στην επιθεώρηση La Regle Du Jeu.

Σχολιάζοντας τις συνταρακτικές εξελίξεις του τελευταίου διαστήματος στη Μέση Ανατολή με το ξεδόντιασμα της Χεζμπολάχ από το Ισραήλ, την χερσαία επιχείρηση των δυνάμεων του στο Λίβανο, τις επιθέσεις κατά ενός ακόμη πληρεξουσίου του Ιράν στην περιοχή, των Χούθι και τη δεινή θέση, στην οποία έχει περιέλθει το καθεστώς των αγιατολάδων στην Τεχεράνη ο Μπερνάρ Ανρί Λεβί μιλά για την «μέγγενη που χαλαρώνει» και την αχτίδα της ελπίδας που φωτίζει πλέον τα πρόσωπα των καταπιεσμένων από τον Λίβανο μέχρι τη Συρία και από το Ιράκ μέχρι το Ιράν.

Το άρθρο του Μπερνάρ Ανρί Λεβί

«Υπάρχουν στιγμές στην Ιστορία, όταν διακουβέεται η επιβίωση λαών, όταν μια δυναμική ενέργεια μπορεί να αντιστρέψει την πορεία των πραγμάτων, να ξανασχεδιάσει τον χάρτη των δυνάμεων.

Σύμφωνα με τη γνωστή ρήση του Λένιν, απόκρυφη, αλλά τόσο αληθινή «υπάρχουν δεκαετίες στις οποίες τίποτα δεν συμβαίνει και υπάρχουν εβδομάδες στις οποίες συμβαίνουν δεκαετίες».

Λοιπόν, αυτό ακριβώς συνέβη, και εξακολουθεί να συμβαίνει, στη Μέση Ανατολή και όχι μόνο, με τους παγιδευμένους βομβητές της 17ης Σεπτεμβρίου, την ήττα της Χεζμπολάχ στον Λίβανο στις 29 Σεπτεμβρίου και μια μέρα αργότερα, με την προώθηση των ισραηλινών χερσαίων στρατευμάτων στο νότιο Λίβανο.

Ένας τρομοκρατικός στρατός, ισχυρότερος από την Αλ Κάιντα και τον ISIS μαζί, που έχει αποδυναμωθεί σε βάθος χρόνου και προς το παρόν αποκεφαλισμένος.

Το ιρανικό καθεστώς, για το οποίο η Χεζμπολάχ ήταν η αιχμή του δόρατος, το πετράδι στο στέμμα, ή για να συνεχίσουμε τη μεταφορά των μπολσεβίκων, το πιο πολύτιμο κεφάλαιο του, αποδυναμώνεται από μια ήττα που έρχεται μετά τον βομβαρδισμό του συγκροτήματος της πρεσβείας του στη Συρία, την εκτέλεση του επικεφαλής της Χαμάς, Ισμαήλ Χανίγιε, στην καρδιά της Τεχεράνης, και την αποτυχία της γενικής του επίθεσης, στις 17 Απριλίου, κατά του Ισραήλ. Κια για πρώτη φορά εδώ και σχεδόν μισό αιώνα βρίσκεται στριμωγμένο σε θέση άμυνας, εύθραυστο.

Τα λιμάνια της Χοντέιντα και του Ρας Ισα στη δυτική Υεμένη στοχοποιήθηκαν από μια μοίρα μαχητικών αεροσκαφών, αφού οι Χούθι, άλλη μια μαρνονιέτα των αγιατολάδων, έκαναν το λάθος να χτυπήσουν το αεροδρόμιο Μπεν Γκουριόν στο Τελ Αβίβ όπου είχε μόλις προσγειωθεί ο πρωθυπουργός του Ισραήλ, Μπέντζαμιν Νετανιάχου.

Ο Λίβανος στο δρόμο της αποαποικιοποίησης

Ναι, ο Λίβανος, η ένδοξη αυτή χώρα του Άδωνι (του γεννημένου στη Συρία ποιητή Αλί Αχμαντ Σαΐντ Εσμπέρ) και του (Χαλίλ) Γκιμπράν, που προκάλεσε τον θαυμασμό των (Ζεράρ ντε) Νερβάλ, Λαμαρτίνου και Σατωβριάνδου και ήταν, για πολύ καιρό, παράδειγμα κοσμοπολιτισμού και ανεκτικότητας, στη συνέχεια δεν έγινε τίποτα άλλο παρά μια αποικία του Ιράν, ένα πιόνι στην αυτοκρατορική του στρατηγική και, εξαιτίας αυτού, ένα αποτυχημένο κράτος - τώρα βλέπει τη μέγγενη να χαλαρώνει και ο λιβανέζικος λαός, αν το επιθυμεί, μπορεί να πάρει πίσω τη μοίρα του στα χέρια του...

Το Ισραήλ ανασαίνει...

Οι γυναίκες στο Ιράν χαμογελούν...

Ό,τι έχει απομείνει από τους δημοκράτες στη Συρία θυμούνται ότι η Χεζμπολάχ ήταν στην πρώτη γραμμή της σφαγής από τον Μπασάρ αλ Άσαντ εκατοντάδων χιλιάδων δικών τους, και στην Ιντλίμπ υπήρξαν μεγάλες εκρήξεις χαράς...

Οι οικογένειες των 58 Γάλλων αλεξιπτωτιστών και των 241 Αμερικανών πεζοναυτών, που σκοτώθηκαν στις δύο βομβιστικές επιθέσεις αυτοκτονίας με φορτηγά το 1983 στη Βηρυτό, οι επιζώντες των επιθέσεων το 1986 στο Παρίσι, εναντίον του πολυκαταστήματος Tati, της rub Renault, του αστυνομικού τμήματος, του περιφερειακού τρένου RER, του τρένου υψηλής ταχύτητας TGV Παρίσι-Λυών και ούτω καθεξής, εκτιμούν, όπως και ο Αμερικανός πρόεδρος Τζο Μπάιντεν ότι αποδόθηκε με την εξόντωση του Χασάν Νασράλα δικαιοσύνη.

Εν συντομία, ο ελεύθερος, ο πραγματικός κόσμος από τη Νέα Υόρκη, το Παρίσι και τη Ρώμη, μέχρι τα πλήθη από την Τεχεράνη μέχρι την Άγκυρα και από τη Μόσχα μέχρι το Πεκίνο και την Καμπούλ δεν εγκαταλείπουν την ελπίδα ζώντας υπό ανόητες και αιμοδιψείς δικτατορίες, ανασαίνουν λίγο καλύτερα και βλέπουν τα σημάδια μιας πιθανής αλλαγής. Φυσικά, τίποτε δεν έχει ακόμη κριθεί.

Η Χεζμπολάχ διαθέτει χιλιάδες πυραύλους στραμμένους προς το Ισραήλ. Κι οι «πέντε βασιλιάδες» - το Ιράν, η Ρωσία, η Ισλαμική Διεθνής, η Τουρκία και η Κίνα δεν έχουν μείνει χωρίς πόρους.

Μάθημα αποφασιστικότητας από το Ισραήλ

Αλλά οι Ισραηλινοί έδωσαν ένα μάθημα αποφασιστικότητας και θάρρους.

Έκαναν το αντίθετο από αυτό που επαναλάμβαναν Ευρωπαίοι και Αμερικανοί σαν χαλασμένοι δίσκοι γραμμοφώνου στη Σύνοδο για την Ασφάλεια του Μονάχου: «αποκλιμάκωση! Αποκλιμάκωση!» λησμονώντας αυτό ότι, σύμφωνα με τους

θεωρητικούς του Πολέμου και τον Φον Κλάουζεβιτς, ότι υπάρχουν καταστάσεις στον κόσμο, όπου, δυστυχώς, η κλιμάκωση είναι αναγκαία.

Και θύμισαν ότι υπάρχουν στιγμές στην Ιστορία, όπου διακυβεύεται η επιβίωση (εν προκειμένω του Ισραήλ), όταν ολόκληροι λαοί (στον Λίβανο, τη Συρία, την Υεμένη και οι Κούρδοι στο Ιράκ και τη Συρία) είναι όμηροι και απειλούνται, όταν η στρατηγική των συμβιβασμών ερμηνεύεται από τον εχθρό (από τη ναζιστική Γερμανία άλλοτε, σήμερα από το Ιράν) ως πρόσκληση για ακόμη σκληρότερα πλήγματα – υπάρχουν, λοιπόν, στιγμές όπου μια απ’ αυτές τις ισχυρές δράσεις, που οι δειλοί αποκαλούν «κλιμάκωση» μπορούν να αλλάξουν τον ρου των πραγμάτων, να επανασχεδιάσουν τον χάρτη ισχύος και να σώσουν ζωές.

Ο Ισραηλινός στρατός έδρασε μόνος του, επειδή αυτή είναι σήμερα η κατάστασή του. Αλλά το έκανε - -αντίθετα με αυτό που επαναλαμβάνουν παντού οι στρατηγοί της πολυθρόνας, που επικρίνουν ένα «ανεξέλεγκτο Ισραήλ» - με μέτρο. Έθραυσε τις επιχειρησιακές δυνατότητες ενός κράτους εν κράτει που τρομοκρατούσε τον κόσμο και το έκανε, όπως πάντα, προσπαθώντας να σώσει αθώους αμάχους.

Και, όπως καθένας θα όφειλε να γνωρίζει από την πτώση μεγάλων αυτοκρατοριών και, πιο πρόσφατα, της ΕΣΣΔ, οι δικτατορίες φοβούνται όχι απλώς την αποτυχία, αλλά την εξωτερική ταπείνωση που τις απογυμνώνει ενώπιον της εσωτερικής τους αντιπολίτευσης—έτσι το Ισραήλ μπορεί να λειτουργήσει στη διαδικασία εκπλήρωσης στο ίδιο το Ιράν του μεγάλου ονείρου των δυτικών δημοκρατιών, των μετριοπαθών αραβικών χωρών και, πάλι, των ηρωίδων της δημοκρατίας που παρήλασαν εδώ και δύο χρόνια με θάρρος στην Τεχεράνη κραυγάζοντας «Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία».

Για αυτούς τους λόγους, οι σύμμαχοι του Ισραήλ πρέπει να ανασυνταχθούν επειγόντως για να το υποστηρίξουν, όχι μόνο να αμυνθεί, αλλά και να επικρατήσει».

ΠΗΓΗ: lefimerida.gr, 9.10.2024